

že godilo oni hip z menoj; nekaj sem imela zavitega v roki in to mi je padlo na tla. On mi z lahnim smehljanjem vzdigne in vrne. Odvrnila sem mu s kratkim: „Hvala!“ in nemudoma odšla.

Par korakov in bila sem v veži svoje hiše. Ne vem, kaj me je sililo, ozreti se v ono vežo, iz katere sem ravno prišla. Zopet sem osramočena zbežala v prvo nadstropje in jezilo me je, da sem se ozrla, kajti on je stal še v veži in me videl; kdo ve, kaj si bode mislil?

Kaj je učinil vendar oni človek mojemu srcu, da od onega hipa, ko je naju slučaj pripeljal v bližino, mi ni več tako zopern?

Ne domišljam si ničesar, vendar bi jako rada vedela zakaj, čemu je gledal za mano, ko sem ga ostavila.

10. februarja 18—

Danes petnajst dni sem bila pri prijazni gospici Jurovič. Obljubila sem jej, da jo v kratkem posetim in zato sem hotela izpolniti danes svojo obljubo. Gospodična sprejela me je z radostjo. Bila sem delj časa pri njej; pogovarjali sve se o raznovrstnih stvareh, povedali marsikaj, kar se nama je zdelo potrebno. Naklepetali sve se toliko, da nisve niti zapazili nastopivšega mraka. Hotela sem se posloviti, ali gospodična se je branila, češ, da me spremi do vežinih duri. Tu sva se še nekoliko ustavili in gotovo bi se bili še pogovarjali, ko bi jaz ne zagledala od daleč njega — Krasana. Ne ozrši se nanj, poklonila sem se gospodični Jurovič in odhitela sem domov, zadovoljna, da me je gospod Krasan videl s svojo prijateljico.

Z a k a j ?

Zakaj hitim, grobovje tiho,
Jaz vsaki dan med vrste tvoje —
Saj tukaj otec moj ne spava,
Drugod je grobič majke moje.

Pokladat hodim vence sveže,
Spominov vence na gomilo,
V katero so srcé zagrebli,
Ki je v življenji moje bilo. —

Kristina.

K u m i c a.

Spisala Trnjevka.

„Križ božji — kam bom ž njimi — kako jih odal, vzdihnil je oče Prokop, ko je zvedel da se mu je porodila šesta hčerka. Sosed Vid ima samo dve pa jima trda gre za snubače. Dandanes vpraša vsak le po petičnih — koliko je cvenka — blago srce, zdrav razum, pridne roke, to jim je deveta briga. Ko bi imel same dečke, bi me ne skrbelo, če se pa dekle porodi, prinese s seboj devet skrbi. Vsaj pravim, kam bom ž njimi in kje in kako naj jim dobim dote?“

Glej, glej mislila sem, da si nekoliko pametnejši od današnjih očetov pa vidim nisi dosti boljši, o glasi se pri

oknu sloneča modra kumica. Kako in kakšne dote našteješ svojim hčeram to toraj ti dela preglavico! In čemu že zdaj nepotrebne skrbi zaradi snubačev? Smešno! — To je vendar še prezgodaj. Hočem te pa opozoriti, nadaljuje kumica, na najboljšo doto, s katero lahko omogočiš da bodo hčere srečno in zadovoljno živele, si pošteno svoj kruh služile; če prav brez snubačev in ženinov. Znano ti je, da žensko število narašča bolj in bolj, razun tega je še mnogo samcev bodisi da se boje nesrečnega zakona ali da jih ne veseli družinsko življenje — iz česar sledi da se ženska mora sama preskrbeti. Sramotno bilo bi pač, da bi roke križem držala, brez dela pohajkovala ali v lakoti čakala na kakšnega ženina kakor loterist na svoje stavljenе številke med tem pa bi čas potekal; zato bodi tvoja prva in najsvetejša skrb, dobra vestna odgoja, ki naj bi se popolnevala v tem, da bi bila še mnogo natančnejša od deške vzgoje. Pred vsem ne sme deklica oziroma sestra nikdar slutiti ali celo čutiti da bi bila manj važno bitje nego nje bratec, žalibog da se v mnogih družinah v tem prav pogostoma greši ker se, če tudi še tako zanikrni deček višje ceni, — kakor najpridnejša deklica. Dalje naj se ne vznjuba samo pri dečkih čut samo zavesti, marveč tudi pri deklici ter jo napeljuje k samostojnosti, krepki v odločnosti in pogumu. Vrh tega naj ne zabi pri vsaki priliki navduševati jo v ljubezni za svoj mili narod slovenski ob jednom je tudi važna naloga dobre, skrbne matere hčerko pridno vaditi v gospodinjsstvu in drugih domačih delih.

„Toraj hočeš reči“, oglesi se Prokop, da „bodi ženska popolno samostojno bitje; pomisli da je to nemogoče pri sedanjih socijalnih razmerah, ker je vendar ženski delokrog še jako omejen“.

„Ženska je in mora biti samostojno bitje“, zavrnila ga je kumica. „Misliš li, da bo trajno mogoče nekatere vrste ljudem koristolovcem zadrževati svetovni napredek? Nikakor ne. —

„Pa čemu ženski samostojnost ker je nje naravni poklic: mati, soproga, gospodinja?“ seže Prokop v besedo.

„Omenila sem že zakaj ni možno vsaki slediti svojemu naravnemu poklicu mar-li ni vsled tega sveta dolžnost vplivnih krogov, ponuditi ženski priliko, da si poišče potem svoj delokrog, da nastopi v njem kakor koristen ud človeške družbe in si pošteno svoj kruh služi?“

Resnični napredek, prava omika je možna le tedaj, kadar se ženski ne bode več zapirala pot do višje omike in višje stopinje v javnem življenji.

Kar je pregovor v ožjem pomenu: da žena pri hiši tri vogle podpira to naj velja tudi v širjem pomenu za ženstvo pri narodu.

In ti ljubi Prokop preskrbi svojim hčeram vsaj tako izobrazbo kakoršno je pri nas doseči možno, to bodi najlepša dota tvojim hčeram, katere ne bo možno ne napraviti ne izgubiti.

Po taki doti vpraša navadno pameten, moder, nesebičen mož, čigar srce je napolnjeno s pravo čisto ljubeznijo, ki je podlaga srečnega zakona. Ker je pa takih snubačev jako malo, je zatorej umestneje, da si hči s svojo pridobljeno duševno doto poišče rajši primeren delokrog,